

מ"ת 54389/05/14 - מדינת ישראל נגד ארדום טספאו (עציר) - הובא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 54389-05-14 מדינת ישראל נ' טספאו (עציר) 03 יולי 2014
בפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המבקשת
נגד
המשיבה
מדינת ישראל על-ידי ב"כ עו"ד נעם שביט
ארדום טספאו (עציר) - הובא באמצעות שב"ס על-ידי ב"כ
עו"ד בן-ציון קבלר

נוכח מתורגמן לשפה הטיגרית - מר דניאל אבבה

החלטה

1. בפניי בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים על-פי סעיף 21 לחסד"פ [סמכויות אכיפה-מעצרים] התשנ"ו - 1996 (להלן: "**חוק המעצרים**").

2. הבקשה הוגשה בד בבד עם כתב אישום המחזיק שלושה אישומים, בהם מיוחסות למשיב עבירות אלימות בעיקרן והן; חבלה בכוונה מחמירה על-פי סעיף 329(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), תקיפה הגורמת חבלה של ממש על-פי סעיף 380 לחוק העונשין, חבלה חמורה על-פי סעיף 333 בנסיבות סעיף 335(א)(2) לחוק וכן עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

על-פי האישום הראשון, הוא אף הראשון כרונולוגית, ביום 21.09.13 בסמוך לשעה 04:55 בתל-אביב, תקף המשיב, על רקע סכסוך קודם את מ ק בכך שדקרו באמצעות סכין באזור הבטן הימנית התחתונה. כתוצאה מהדקירה אושפז הקרבן לשבועיים ימים ונגרמה לו "התנקבות" במעי הגס שהצריכה כריתת חלק מהמעי.

באירוע נשוא האישום השני שהתרחש ביום 15.03.14 סמוך לשעה 19:00 בתל-אביב, תוך כדי קטטה המונית, ועל רקע הסכסוך הקודם והאירוע נשוא האישום הראשון, פצע המשיב את א ו בכך שהכה בראשו באמצעות בקבוק, הכהו באגרופיו וגרם לו חבלות בפניו, באזנו ובבטנו.

קדמה לתקיפה, כאמור, תגרה בה נטלו חלק עשרות אנשים, ואלמונים תקפו את המשיב וגרמו לו חבלות שהצריכו טיפול רפואי.

באישום השלישי שהתרחש ביום 28.04.14 סמוך לשעה 06:00, תקף המשיב ביחד עם אחר את א ו בכך שהכווה נמרצות באבנים וגרמו לו חבלות חמורות בכל גופו, שהצריכו תפרים וטיפול בבית החולים.

ביום 17.05.14 ביקשו שוטרים לעצור את המשיב, אך המשיב הכשילם בתפקידם בהימלטו בכך שקפץ מחלון קומה שנייה מבניין בו נמצא באותה עת.

3. כנאמר בבש"פ 1145/14, אמרה נ' מדינת ישראל (25.02.14):

"...כידוע, לשם מעצרו של נאשם, לאחר הגשת כתב אישום, על המדינה להוכיח שני יסודות - עילת מעצר על-פי אחת העילות המנויות בסעיף 21(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), וקיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה, לפי סעיף 21(ב) לחוק המעצרים. גם לאחר שהשתכנע בית המשפט כי ניתן להורות על מעצר, לא יעשה כן באם ניתן להשיג את תכלית המעצר תוך נקיטת בחלופת מעצר לפי סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים (ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2), 133 (1996) (להלן: הלכת זאדה))."

4. באשר לעילת המעצר דומה שאין מחלוקת בין הצדדים. עסקינן בשלושה אישומים המייחסים למשיב בתקופה של כמחצית השנה, שלושה אירועים של מעשי אלימות קשים שהסבו חבלות מחמירות של ממש ופציעות לקרבנות. חלקן נעשו באמצעות נשק קר או בחבורה, ולפיכך קיימת מסוכנות על-פי סעיפים 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים ואף חזקת מסוכנות על-פי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק, ועל המשיב להפריכה.

5. המחלוקת הינה בשאלה היש בידי התביעה להציג ראיות לכאורה להוכחת האשמות נגד המשיב כדרישת סעיף 21(ב) לחוק המעצרים.

לעניין קיומן של ראיות לכאורה נקבע בהלכת בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2), 133 (1996):

"...כידוע, בשלב בחינת בקשה למעצר נאשם עד תום ההליכים, בוחן בית המשפט אם קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו בעבירות המיוחסות לו. בחינה זו אינה דורשת הוכחה ברמת הסתברות של מעל לכל ספק סביר, אלא מסתפקת בבחינת הכוח ההוכחתי הפוטנציאלי הטמון בחומר החקירה הגולמי. "ראיות לכאורה" בהקשר זה הן ראיות שלגביהן קיים סיכוי סביר שעבודן במהלך המשפט - תוך כדי העברתן בכור ההיתוך של החקירות, מבחני הקבילות והמשקל - יובילו בסופו של המשפט לביסוס אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר."

6. האישום החמור ביותר המיוחס למשיב הוא האישום הראשון. באישום זה הוא מואשם בחבלה בכוונה מחמירה בדקירה באמצעות סכין. יש בתיק ראיות לנטען כנגד המשיב והן מובאות מפיו של המתלונן מברטום קשאי האומר באמרתו מיום 25.05.14 שעה 13:49 כי המשיב דקרו, כך אף הוא אומר בתלונתו מיום 16.03.14 ש' 18: "אֲרֹדוּם [המשיב - ר.ב.י], גם הוא דקר אותי באותו זמן עם ברכאת..." וכך אף באמרות נוספות, אלא שבאמרתו הראשונית לשוטר אלירן חייטוב ביום 21.09.14, יום האירוע, לא אמר מי דקרו, ובהמשך באותו יום לסמ"ר לירן חכמי אמר (בשעה 04:55 עובר לאירוע) כי האחר "ברכאת" הוא שדקרו.

בעדות הקרבן ביום 23.09.13 שעה 14:00 (בבית החולים איכילוב) אמר הוא כי שניים דקרו אותו, ברכאת בבטנו ואילו המשיב דקרו בגב - על גרסה זאת הוא חוזר באמרתו מיום 25.05.14.

באמרה אחרת אומר המתלונן כי נדקר בחלקי גופו השונים.

עמוד 2

המסמכים האובייקטיביים - תעודות הרופא - מלמדים, כי הקרבן נדקר רק בבטנו ולא בגבו או בכתפו, ועד הראייה חמאד נביל תיאר באמרתו מיום 21.09.13 שעה 05:15, כי שישה אנשים רדפו את המתלונן, תקפו אותו בבעיטות ואגרופים ובסוף "**אחד שלף סכין ודקר אותו**", אך אין הוא נוקב בזהותו.

גרסתו של המשיב היא, כי היה נוכח במקום וכי הכה את המתלונן, אך עשה שימוש בידיו בלבד.

המסקנה העולה היא כי קיימת תשתית ראיות כלשהי כנגד המשיב, אך תשתית זאת, התשתית הלכאורית מעוררת קשיים ואינה מצדיקה מעצר עד תום ההליכים, כשלעצמה.

עם זאת, כאמור, האישום הראשון אינו ניצב בגפו כנגד המשיב.

7. אין מחלוקת בפי ההגנה, כי קיימות ראיות לכאורה לאישום השני, ואכן עולה מעדות המתלונן, ובנוסף מעדותו של שוטר, גליל עמאשה, כי ראה את המשיב מכה עם בקבוק "**ואז הבחנתי בבחור...מחזיק בידו הימנית בקבוק בירה מסוג הייניקן חצי ליטר ודופק אותו בראש לחשוד שיצא...**" תיעוד רפואי ותמונות מוכיחות את החבלות שנגרמו לנפגע.

8. לאישום השלישי קיימות, להשקפתי, ראיות לכאורה, למרות הנטען על-ידי הסנגור. המתלונן אברהם מעיד באמרתו, כי המשיב וברכאת תקפו אותו באבנים ברוכבו על אופניו ובשל כך נפגע בראשו, באוזנו, בגבו, בבטנו ובכתפיו, והתיעוד הרפואי מאשש תלונתו. המתלונן מזהה על-פי היכרות קודמת את תוקפיו אף בשמותיהם, אותם הוא מכיר מהארץ ומארתריאה.

טוען ב"כ המשיב כי האליבי של המשיב לא נבדק. ואכן, טרם התקבלו ממצאי מחקרי תקשורת לבדוק טענתו של המשיב, שהיה עובר למעשה בפתח תקווה ולא בתל-אביב, והדבר אף לא נבדק כפי שצריך היה להיעשות עם מעבידו, בדיקה שאין קושי לעורכה. עם זאת, כוחה של טענה זאת מוגבל בשל כך שהמשיב עצמו אומר באמרתו (האמרה המודפסת שנגבתה ביום 17.05.14 שעה 21:01) בעמ' 6 למסמך ע"ב בתיק החקירה, ששעות עבודתו הינן "**מהשעה שבע בבוקר עד חמש שש בערב...**" ומשכך אף אם יוכח שביום האירוע הגיע לעבודתו בפתח תקווה, אין בכך כדי לסתור את ההזדמנות שלו להכות את המתלונן בתל-אביב בסמוך לשעה 06:00, כפי שנטען על-ידי המתלונן. עם זאת, מחדלי החקירה שצוינו לעיל יש בהם כדי להעיב על הראיות לכאורה - באישום זה.

9. העבירות המיוחסות למשיב, עבירות האלימות ואף ניסיון הבריחה מהשוטרים העולה מעבירת הכשלת השוטר מקיימות, כאמור, עילת מעצר. ראיות לכאורה יש בנמצא כנגד המשיב, אם כי, כפי שצוין לעיל, ברמות שונות, על-פי האישומים השונים, ואסכים שאינם בדיוטה העליונה.

בנסיבות אלה, חלה במקרה שבפנינו הלכת בש"פ 5837/00, **חטואל נ' מדינת ישראל**, (28.08.00):

"**מקובל עליי, כי גם מקום שיש ראיות לכאורה, יש לתת את הדעת ליחס בין עוצמת הראיות לכאורה לבין מידת ההגבלה על חירות הנאשם. ככל שהראיות לכאורה חזקות וחד-משמעיות יותר, כך גדלים הסיכויים, שבהתקיים שאר התנאים המקימים עילת מעצר, לא יורה בית המשפט על חלופת מעצר; וגם ההיפך הוא**

נכון - מקום שבחינת חומר החקירה, אפילו בשלב הלכאורי, מעוררת ספקות וסתירות, הדבר מהווה שיקול לכך שבית המשפט יעדיף חלופת מעצר על פני מעצר, גם בהתקיים כל התנאים למעצר".

למשיב אין עבר פלילי. באחד מהאירועים, באישום השני המשיב הותקף ונחבל אף הוא. לאחר קפיצתו מהבית בקומה השנייה נחבל קשות והוא מוגבל בתנועתו וממילא, כאמור, ברישא להחלטה זו מצווה בית המשפט לבחון קיומה של חלופת מעצר וייתכנותה ולצורך זה במקרה שבפניי ראוי שיתקבל תסקיר של שירות המבחן לפי סעיף 21.א' לחוק המעצרים וכך הנני מצווה.

שירות המבחן מתבקש לבחון את מסוכנותו של המשיב ואת הצעותיו לחלופת מעצר, לרבות מפקחיו המוצעים ויכולתם למלא משימה זאת.

המשיב יעצר עד החלטה אחרת.

המזכירות תודיע לשירות המבחן ותשלח לה העתק ההחלטה.

הדיון יידחה לקבלת תסקיר שירות המבחן ליום **15.07.14** שעה **09:00** בפני שופט תורן.

המשיב יובא באמצעות ליווי שב"ס במועד שנקבע.

המזכירות תזמן מתורגמן/ית לשפה הטיגרית לאותו מועד.

ניתנה והודעה היום, ה תמוז התשע"ד, 03 יולי 2014, במעמד הצדדים והמשיב.

רענן בן-יוסף, שופט